

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714210644
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8714210644.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: T.. B. M., G.. XX.XX.XXXX, K. K. XXXX/X, XXX XX O., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., IČO: 36 858 935, so sídlom Školská 257, 059 91 Veľký Slavkov, proti žalovanému: B.. B. K., Q., T.: XX XXX XXX, A. A. Š.G. XX, XXX XX I., právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou KRAJŇÁK & PARTNERS, s. r. o., IČO: 47 233 427, so sídlom Drieňová 34, 821 02 Bratislava - Ružinov, o zaplatenie 7.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 18C/318/2015-268 zo 14. novembra 2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

2. 2.1 Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou z 19. septembra 2014 domáhal zaplatenia 7.000,- eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že pre svojho syna Q. M. zvolil obhajcu (žalovaného) vo veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 6Tpo/7/2012 a žalovanému zaplatil 28. novembra 2012 dohodnutú zálohu na zmluvnú odmenu vo výške 10.000,- eur. Žalovaný mu 28. novembra 2013 vyúčtoval odmenu za zastupovanie Q. M. v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 3T/90/2012 vo výške 5.091,12 eur, ktorá pozostávala z odmeny a režijného paušálu vo výške 1.927,11 eur, náhrady cestovného vo výške 1.494,03 eur a náhrady za stratu času vo výške 1.524,98 eur. Žalovaný zároveň do tohto vyúčtovania zahrnul sumu 100,- eur, ktorú zaslal Q. M. do väzby. Žalobca e-mailom z 9. decembra 2013 oznámil žalovanému, že nesúhlasí s vyúčtovanou odmenou. Na tento e-mail reagoval žalovaný sms správou, v ktorej žalobcovi oznámil, že je v nemocnici a neskôr sa mu ozve. Žalobca opakovane e-mailom z 27. februára 2014 namietal vyúčtovanie odmeny, keďže mal za to, že žalovaný nemá nárok na celú vyúčtovanú odmenu. Žalovaný niekoľkokrát prostredníctvom sms správ ubezpečil žalobcu, že vec urovná. Následne sa telefonicky dohodol so žalobcom, že mu vráti z prijatej zálohy 8.000,- eur. Žalovaný sms správou z 27. júna 2014 oznámil žalobcovi, že mu zaslal 1.000,- eur, a že zvyšok peňažných prostriedkov mu zašle v najbližších dňoch. Žalovaný skutočne vrátil žalobcovi 27. júna 2014 1.000,- eur. Ďalšie peňažné prostriedky nevrátil a od tej doby prestal komunikovať.

2.2 Rozsudkom, č. k. 18C/318/2015-105 z 19. októbra 2017, súd zamietol žalobu a nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

2.3 Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa jeho názoru zmluva o poskytovaní právnej pomoci nebola uzatvorená s jeho synom Q. M., ale s ním. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu. Zároveň si uplatnil trovy konania.

2.4 Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 25Co/33/2018-143 z 13. septembra 2018, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.5 Súd prvej inštancie vychádzal po vrátení veci zo skutočností, že žalobca tvrdil, že pre svojho syna zvolil v trestnej veci obhajcu (žalovaného), ktorý mal docieľiť prepustenie jeho syna z väzby. Vzhľadom k tomu, že žalovaný nesplnil svoj záväzok, (nedošlo k prepusteniu syna žalobcu z väzby), žalobca žiadal vrátenie vyplatenej odmeny.

2.6 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že medzi žalovaným a synom žalobcu vznikol záväzkový vzťah, a to na základe plnomocenstva zo 4. septembra 2012, ktorým Q. M. splnomocnil žalovaného, aby ho obhajoval, resp. vo všetkých právnych veciach zastupoval. Toto splnomocnenie udelil i v rozsahu práv a povinností podľa zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok (ďalej len „Trestný poriadok“) a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Splnomocniteľ sa zaviazal hradiť trovy zastupovania. Syn žalobcu mal aj iného obhajcu B., B., avšak tomuto udelil splnomocnenie na zastupovanie žalobca. Táto skutočnosť podporuje tvrdenie o tom, že žalobca takto mohol postupovať aj v prípade žalovaného a udeliť mu splnomocnenie na zastupovanie jeho syna, čo sa však nestalo, lebo splnomocnenie na zastupovanie žalovaným bolo udelené samotným synom žalobcu, a nie žalobcom. Tvrdenie žalobcu, že syn udelil splnomocnenie žalovanému na zastupovanie z dôvodu, aby sa mohol k nemu dostať do väzby, nie je pravdivé, pretože aj v prípade udelenia splnomocnenia inou oprávnenou osobou je v zmysle Trestného poriadku obhajca oprávnený a povinný na všetky úkony právnej služby, a teda aj návštevy klienta vo väzbe.

2.7 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovenia § 39 Trestného poriadku a podľa ustanovenia § 724 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník.

2.8 Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že nároku uplatňovaného v tomto konaní sa mohol domáhať iba priamo syn žalobcu proti žalovanému, ktorý ho v trestnom konaní zastupoval, a ktorému bol povinný zaplatiť odmenu za zastupovanie, a to na základe zmluvy o právnom zastúpení, preto žalobu zamietol. Súd konštatoval, že žalovaný zaslal žalobcovi 1.000,- eur a bol ochotný vrátiť mu pred pojednávaním 3.000,- eur z dôvodu, že sa snažil o zmierné ukončenie veci. Tieto skutočnosti však nepreukazujú, že medzi stranami sporu vznikol právny vzťah. Vyúčtovanie, ktoré klientovi žalovaný predložil, bolo len informačným listom, ktorým poskytol prehľad úkonov, ktoré pre klienta vykonal. Vyúčtovanie odmeny za zastupovanie preložil na žiadosť žalobcu ako celkový prehľad o vykonaných úkonoch právnej služby pre jeho syna, bolo adresované jeho synovi, ale nakoľko tento bol v tom čase vo väzbe, zaslal ho žalovaný na žiadosť žalobcu na jeho e-mailovú adresu.

2.9 O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a s ohľadom na skutočnosť, že žalovaný výslovne nežiadal náhradu trov konania priznať, nepriznal žalovanému ako úspešnej strane sporu náhradu trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami, žalobca tvrdil, že bolo preukázané, že zmluva o právnej pomoci bola v ústnej podobe uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným a jej predmetom bolo zabezpečenie prepustenia syna žalobcu z väzby, čo svojimi výpoveďami zhodne potvrdili žalobca aj jeho syn. Rovnako je podľa neho zrejmé, že syn žalobcu podpísal plnú moc pre žalovaného len preto, aby ho tento mohol zastupovať vo veci konania o prepustení z väzby a navštevovať v Ústave na výkon väzby v Prešove, čoho dôkazom je aj to, že žalovaný sa zúčastnil len jediného pojednávania, predmetom ktorého bolo rozhodovanie, či Q. M. ostane naďalej vo väzbe. Konštatoval, že pozornosti súdu ušla skutočnosť, že samotná plná moc nie je zmluvou o právnej pomoci, ale len oprávnením, na základe ktorého je advokát oprávnený zastupovať osobu, ktorá ho splnomocnila na zastupovanie, čo však neznamená, že musí ísť o tú istú osobu, s ktorou bola uzatvorená zmluva o právnej pomoci. Popritom zmluva o právnej pomoci nemusí mať písomnú podobu a samotná plná moc bez ďalšieho nenahrádza zmluvu o právnej pomoci, obzvlášť za situácie, keď predmetom zmluvy o právnej pomoci boli skutočnosti, ktoré v tejto plnej moci nie sú obsiahnuté, t. j. zabezpečenie prepustenia

syna žalobcu z väzby na slobodu za odmenu 10.000,- eur. Dodal, že podpísaná plná moc tieto zmluvné ujednania, ktoré preukázateľne boli dohodnuté, neobsahuje, a teda je zrejme, že len v dôsledku existencie tejto plnej moci súd nemohol urobiť právny záver o vzniku právneho vzťahu medzi synom žalobcu a žalovaným. Zároveň je podľa názoru odvolateľa zrejme, že súd prvej inštancie ignoroval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení, ktorým odvolací súd zaviazal súd prvej inštancie vykonať výsluch syna žalobcu, a až potom vyhodnotiť tento dôkaz v spojitosti s ďalšími predloženými dôkazmi a na základe toho vyvodiť skutkový a právny záver o tom, kto bol objednávateľom a kto dohadoval podmienky zmluvy. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Zároveň si uplatnil trovy konania.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo 6. februára 2020. Tvrdil, že medzi stranami sporu nebola sporná skutočnosť, že malo ísť o obhajobu syna žalobcu v trestnom konaní, a teda medzi žalovaným a synom žalobcu bola uzatvorená príkazná zmluva, a preto procesná legitímácia spojená s nárokmi vyplývajúcimi z tejto zmluvy patrí len žalovanému a synovi žalobcu. Konštatoval, že právny vzťah zastúpenia klienta advokátom sa zakladá zmluvou o poskytnutí právnych služieb, teda medzi žalobcom a žalovaným nemohol vzniknúť žiadny právny vzťah, nakoľko je z vykonaného dokazovania nepochybné, že klientom žalovaného bol syn žalobcu Q. M., nie samotný žalobca. Ďalej poukázal na skutočnosť, že zo strany Q. M. bolo 4. septembra 2012 žalovanému udelené plnomocenstvo na zastupovanie na neurčité obdobie a toto plnomocenstvo bolo odvolané splnomocniteľom až 2. septembra 2013, z čoho nepochybne vyplýva, že medzi žalovaným a klientom Q. M. bola dohodnutá zmluvná paušálna odmena za poskytovanie právnych služieb do skončenia zastupovania. Podotkol, že ak by bolo tvrdenie žalobcu o tom, že odmena bola dohodnutá za prepustenie jeho syna Q. z väzby pravdivé, bolo by zastupovanie žalovaným z jeho strany odvolané už v čase, keď bolo zrejme, že jeho žiadosti o prepustenie z väzby nebolo vyhovené. Na základe uvedených skutočností žalovaný žiadal, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Zároveň žiadal zaviazat' žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému.

5. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním z 28. februára 2020. Konštatoval, že žalovaný vo svojom vyjadrení neuvádza žiadne argumenty a dôkazy, ktoré by spochybňovali dôvodnosť jeho odvolania a tieto svoje tvrdenia účelovo prekrúca v rozpore s dôkazmi.

6. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z 19. marca 2020. Zopakoval argumenty uvádzané už vo svojom predchádzajúcom vyjadrení a opakovane navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Zároveň opakovane žiadal zaviazat' žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu potvrdiť.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie okresného súdu. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

11. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

12. Súčasne odvolací súd uvádza, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, podľa ktorého je zrejmé, že syn žalobcu podpísal plnú moc pre žalovaného len preto, aby ho tento mohol zastupovať vo veci konania o prepustení z väzby a navštevovať v Ústave na výkon väzby v Prešove, keďže z plnomocenstva založeného v spise (č. I. 27) vyplýva, že Q. M. splnomocnil žalovaného, aby ho obhajoval, resp. vo všetkých právnych úkonoch zastupoval, aby vykonával všetky úkony, prijímal doručované písomnosti, podával návrhy a žiadosti, uzatváral zmiery, uznával uplatnené nároky, vzdával sa nárokov, podával opravné prostriedky a vzdával sa ich, vymáhal nároky, to všetko aj vtedy, keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie. Rovnako mal odvolací súd z obsahu spisu preukázané, že Okresný súd Prešov upovedomil žalovaného ako obhajcu o hlavnom pojednávaní v trestnej veci vedenej proti obžalovaným U. A. a Q. M. pod sp. zn. 3T/90/2012, ktoré sa malo konať 20. a 21. mája 2013, 3. júna 2013, 1. a 2. júla 2013, 13. augusta 2013 a 2. septembra 2013, ale aj to, že žalovaný 28. novembra 2013 vyúčtoval odmenu a náhradu hotových výdavkov za obhajobu v trestnom konaní Q. M..

13. Odvolací súd nesúhlasí ani s názorom žalobcu, podľa ktorého je zrejmé, že súd prvej inštancie ignoroval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení, ktorým odvolací súd zaviazal súd prvej inštancie vykonať výsluch syna žalobcu, a až potom vyhodnotiť tento dôkaz v spojitosti s ďalšími predloženými dôkazmi a na základe toho vyvodiť skutkový a právny záver o tom, kto bol objednávateľom a kto dohadoval podmienky zmluvy.

14. Odvolací súd má z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 17Cd/1/2019 preukázané, že súd prvej inštancie dožiadaním zo 6. marca 2019 požiadal tento súd o vykonanie výsluchu svedka Q. M. k otázkam súvisiacim s predmetom tohto sporu. Tento výsluch sa uskutočnil v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a v Ústave na výkon väzby v Ilave 6. mája 2019, dôkazom čoho je zápisnica o ňom. Napokon výpoveď svedka Q. M. je obsiahnutá aj v odseku 15. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

15. Nad rámec uvedeného odvolací súd konštatuje, že žiadnou zmluvou o právnej pomoci nemôže byť zabezpečené prepustenie z väzby na slobodu, pretože o prepustení z väzby musí byť rozhodnuté

a takéto rozhodnutie, nemôže vydať ani zabezpečiť obhajca. Obhajca môže vykonávať len zákonom ustanovené úkony, smerujúce k tomu, aby bol jeho klient prepustený na slobodu. Zároveň odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/455/>> o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a klientom; ak nedôjde k dohode, patrí advokátovi tarifná odmena.

16. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu.

17. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1, 2 CSP a ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalovaný úspešný v celom rozsahu a zároveň žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, preto súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).